

عنوان مقاله:

بازخوانی نظریه خلافت انسان در حکمت صدرایی

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 16، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

رضا رضازاده - استادیار گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

مهناز مظفری فر - دانشجوی دکتری گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

خلاصه مقاله:

در الهیات و حکمت صدرایی مقام «خلافت الهی» غایت وجود انسان و عالم هستی است. ملاصدرا با کمک تبیین و براهین عقلانی و با تکیه بر آموزه های وحیانی در صدد توضیح این انگاره برآمده است. هدف نویسندگان در این جستار بازخوانی نظریه ملاصدرا و تامل در برخی از تفاسیر عقلی اوست. مطابق این نظریه، انسان، خلیفه، نماینده و مظهر خدای تعالی است، خواه به عنوان خلافت صغری (در زمین) و خواه خلافت کبری (در آسمان و عوالم روحانی). ملاصدرا بر آن بوده که انسان به سبب برخورداری از معرفتی که تعلیم خداوند است، شایستگی مقام خلافت الهی و مسجود ملائکه شدن را پیدا کرد. اختلاف وجودی و سرشت و سرنوشت انسان با موجودات دیگر، اعم از فرشتگان، شیاطین، حیوانات، گیاهان و جمادات بر همین مبناست. از این جهت، انسان «امانتدار» خداست، یعنی صفتی وجودی و نوعی کمال نوری بر انسان افاضه شده اند و تنها و تنها به او اختصاص دارد.

کلمات کلیدی:

انسان، حکمت صدرایی، خلافت الهی، هبوط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1526166>

